

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 193 (XXXVII) — Nr. 920

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 6 octombrie 2025

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE	
974. — Decret privind trecerea în rezervă a unui general de flotilă aeriană cu o stea din Ministerul Apărării Naționale	2
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 288 din 29 mai 2025 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală	2–3
ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV	
Încheiere din 27 noiembrie 2023 a Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal	4
Încheiere din 4 decembrie 2023 a Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal	5
Sentința nr. 667 din 18 decembrie 2023 a Curții de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal	5–16

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind trecerea în rezervă a unui general de flotilă aeriană
cu o stea din Ministerul Apărării Naționale**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 100 din Constituția României, republicată, ale Legii nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale Legii nr. 223/2015 privind pensiile militare de stat, cu modificările și completările ulterioare,
având în vedere propunerea ministrului apărării naționale,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — La data de 8 octombrie 2025, domnul general de flotilă aeriană cu o stea Bălan *Anton* Ovidiu trece în rezervă.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
NICUȘOR-DANIEL DAN

În temeiul art. 100 alin. (2) din
Constituția României, republicată,
contrasemnăm acest decret.

PRIM-MINISTRU
ILIE-GAVRIL BOLOJAN

București, 6 octombrie 2025.
Nr. 974.

D E C I Z I I A L E C U R Ţ I I C O N S T I T U Ţ I O N A L E**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****D E C I Z I A N r . 2 8 8**

din 29 mai 2025

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (1) lit. d)
din Codul de procedură penală**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Teodora Pop	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluținarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Carmen Gabriela Barbu în Dosarul nr. 47.645/3/2017 al Tribunalului București — Secția I penală și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 744 D/2021.

2. La apelul nominal lipsește autoarea excepției. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, în principal, ca inadmisibilă. În acest sens, arată că autoarea excepției solicită, în realitate, completarea textului criticat. În subsidiar, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, ca neîntemeiată, invocând Decizia Curții Constituționale nr. 182 din 28 martie 2019.

C U R T E A,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 1 martie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 47.645/3/2017, **Tribunalul București — Secția I penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 38 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Carmen

Gabriela Barbu într-o cauză având ca obiect stabilirea vinovăției autoarei excepției sub aspectul comiterii infracțiunii de abuz în serviciu.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea susține, în esență, că prevederile art. 38 alin. (1) din Codul de procedură penală discriminează consilierii juridici în raport cu avocații, notarii publici, executorii judecătorești, controlorii financiari ai Curții de Conturi și cu auditorii publici externi, prin excluderea infracțiunilor comise de către cei dintâi din sfera competenței curții de apel de soluționare în primă instanță a cauzelor penale. Se arată, în acest sens, că statutul și etapele profesionale pe care consilierii juridici trebuie să le parcurgă, conform prevederilor Legii nr. 514/2003 privind organizarea și exercitarea profesiei de consilier juridic, sunt similare cu cele ale avocaților, motiv pentru care nu există considerente obiective și rezonabile care să justifice această diferență de tratament juridic.

6. Tribunalul București — Secția I penală opinează că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Se arată, în acest sens, că în prezenta cauză nu sunt aplicabile soluția și considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 99 din 7 februarie 2012. De asemenea, sunt evidențiate diferențele dintre profesia de consilier juridic și cea de avocat, arătându-se că acestea nu obligă la asigurarea unui regim juridic similar din perspectiva dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Codul de procedură penală.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

13. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1-3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, excepție invocată de Carmen Gabriela Barbu în Dosarul nr. 47.645/3/2017 al Tribunalului București — Secția I penală. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului București — Secția I penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 29 mai 2025.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
pentru **MARIAN ENACHE**,

în temeiul art. 426 alin. (4) din Codul de procedură civilă
coroborat cu art. 14 din Legea nr. 47/1992
privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale,
semnează

ELENA-SIMINA TĂNĂSESCU

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 38 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, care au următorul cuprins: „(1) Curtea de apel judecă în primă instanță: [...] d) infracțiunile săvârșite de avocați, notari publici, executori judecătorești, de controlorii financiari ai Curții de Conturi, precum și auditorii publici externi;”.

11. Se susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 21 alin. (3) cu privire la dreptul la un proces echitabil și ale art. 124 alin. (2) referitoare la înfăptuirea justiției.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în realitate, autoarea acesteia solicită modificarea dispozițiilor art. 38 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală, în sensul extinderii competenței curților de apel de a judeca în primă instanță și infracțiunile comise de consilierii juridici. Or, operațiunile legislative de modificare, de completare și de abrogare a legii sunt de competența exclusivă a Parlamentului, în calitate sa de unică autoritate legislativă a țării, prevăzută la art. 61 alin. (1) din Constituție, excedând competenței instanței de contencios constituțional, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului”. Pentru aceste considerente, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 38 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

Magistrat-asistent,
Cristina Teodora Pop

ACTE ALE INSTANTELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

CURTEA DE APEL CRAIOVA

SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎNCHIEIERE**Ședința publică din 27 noiembrie 2023**

Dosar nr. 1.445/54/2023

Completul compus din:

Președinte

— Simona Mudava

Grefier

— Maria-Dorina Fiedler

S-a luat în examinare cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta Obștea Bercești-Vlădoi, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României.

La apelul nominal făcut în ședința publică a răspuns avocat Costin Adela Cătălina cu delegație de substituie pentru avocat Zăgrean Gabriel Gavrilă pentru reclamanta Obștea Bercești-Vlădoi, lipsind pârâțul Guvernul României.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, care învederează că au fost depuse actele care au stat la baza emiterii H.G. nr. 1.370/2022, iar reclamanta a depus înscrisurile încuviințate ca probă la termenul anterior, după care,

la interpelarea instanței, apărătorul reclamantei învederează că a observat înscrisurile depuse de pârât la dosar și nu mai are cereri de formulat.

Curtea constată terminată cercetarea judecătorească și acordă cuvântul în dezbateri atât pe excepțiile invocate prin întâmpinare și unite cu fondul, respectiv excepția lipsei de interes, excepția lipsei calității procesuale active și excepția inadmisibilității, dar și în subsidiar asupra fondului cererii de chemare în judecată.

Avocat Costin Adela Cătălina, pentru reclamantă, solicită respingerea excepțiilor invocate, arătând că a demonstrat că reclamanta are o legătură directă cu acest act normativ, din cauza regimului juridic al acestui act, care nu este un simplu act administrativ, iar raportat la natura și efectele acestuia trebuie să satisfacă drepturile și interesele tuturor proprietarilor. Susține că atât în considerentele deciziilor Î.C.C.J. referitoare la Jina și Peștișani, cât și în dispozitivele sentințelor se poate remarca faptul că Guvernul României a fost obligat la emiterea de norme metodologice pentru proprietarii de păduri, în hotărârea Curții de Apel Craiova menționându-se clar schema care a fost înaintată. În documentele depuse de Guvernul României, care au stat la baza emiterii H.G. nr. 1.370/2022, a remarcat faptul că Ministerul Finanțelor solicită anumite informații raportat la proiectul care a fost depus și Guvernul comunică faptul că anterior au fost emise două proiecte de către Ministerul Mediului

care îi priveau pe toți proprietarii. Supune analizei instanței legalitatea H.G. nr. 1.370/2022, pe care o consideră ilegală raportat la modul în care a fost adoptată și modalitatea în care au fost interpretate cele două sentințe.

Învederează că reclamanta din cauza de față se află în aceeași situație cu Jina și Peștișani, în sensul că are terenuri forestiere în zonele Sit Natura 2000 și are restricții de recoltare, conform actelor depuse la dosar. Apreciază că hotărârea de Guvern este parțial nelegală, iar reclamanta a arătat o variantă în care ar fi acoperite drepturile tuturor proprietarilor, sintagma „care dețin hotărâri judecătorești” fiind adăugată de Guvernul României în mod nelegal, având în vedere că în dispozitiv și în considerente nu prevede așa ceva. Consideră că prin această mențiune s-a adus o restricție, în sensul că prin această sintagmă toți proprietarii de teren care vor să obțină compensații sunt îndemnați să formuleze acțiuni în justiție pentru a obține hotărâri judecătorești.

De asemenea, învederează că H.G. nr. 447/2017 reglementează compensațiile din 2017 până în 2022 pentru toți proprietarii care se află în aceeași situație, condițiile respective fiind îndeplinite și de reclamantă. Arată că a depus la dosar situația solicitată în baza H.G. nr. 1.370/2022 și a deciziei Comisiei Europene din 2012, care prevedea în mod strict ca aceste suprafețe să fie în Sit Natura 2000 sau parcuri. Nu toate terenurile restricționate fac parte din Sit Natura 2000, însă pentru cele care fac parte din acest sit s-au calculat compensații.

Solicită și acordarea cheltuielilor de judecată, reprezentând onorariu avocat, contravaloare transport aferentă a două drumuri și taxă judiciară de timbru.

Instanța rămâne în pronunțare asupra cauzei.

CURTEA,

având nevoie de timp pentru a delibera, instanța va amâna pronunțarea, în conformitate cu prevederile art. 396 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DISPUNE:

Având nevoie de timp pentru a delibera, amână pronunțarea la 4.12.2023.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței azi, 27.11.2023.

PREȘEDINTE

SIMONA MUDAVA

Grefier,

Maria-Dorina Fiedler

CURTEA DE APEL CRAIOVA
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

ÎN C H E I E R E

Ședința publică din 4 decembrie 2023

Dosar nr. 1.445/54/2023

Completul compus din:

Președinte

— Simona Mudava

Grefier

— Maria-Dorina Fiedler

Pe rol, rezultatul dezbaterilor din data de 27.11.2023 privind cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta Obștea Bercești-Vlădoi, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României.

Dezbaterile pe fondul cauzei au avut loc în ședința publică din 27 noiembrie 2023, fiind consemnate în încheierea de ședință

din acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când

Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 4 decembrie 2023.

C U R T E A,

având în continuare nevoie de timp pentru a delibera, instanța

va amâna pronunțarea, în conformitate cu prevederile art. 396

alin. (1) din Codul de procedură civilă.

P E N T R U A C E S T E M O T I V E

În numele legii

D I S P U N E:

Având în continuare nevoie de timp pentru a delibera, amână pronunțarea la 18.12.2023.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței azi, 4.12.2023.

PREȘEDINTE

SIMONA MUDAVA

Grefier,

Maria-Dorina Fiedler

CURTEA DE APEL CRAIOVA
SECȚIA CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

S E N T I N Ţ A N r . 6 6 7

Ședința publică din 18 decembrie 2023

Dosar nr. 1.445/54/2023

Completul compus din:

Președinte

— Simona Mudava

Grefier

— Maria-Dorina Fiedler

Pe rol, rezultatul dezbaterilor din data de 27 noiembrie 2023 privind cererea de chemare în judecată formulată de reclamanta Obștea Bercești-Vlădoi în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României.

Dezbaterile pe fondul cauzei au avut loc în ședința publică din 27 noiembrie 2023, fiind consemnate în încheierea de ședință din acea dată, care face parte integrantă din prezenta, când Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 4 decembrie 2023 și, ulterior, pentru data de 18 decembrie 2023.

C U R T E A,

asupra cauzei de față

Prin Cererea înregistrată pe rolul acestei instanțe la data de 24.08.2023 cu nr. 1.445/542.023, reclamanta Obștea Bercești-Vlădoi, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României, a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța în prezenta cauză să dispună:

A. Anularea parțială a Hotărârii de Guvern nr. 1.370/2022 din 9.11.2022, publicată în Monitorul Oficial nr. 1087 din 10 noiembrie 2022, în concret:

1. anularea parțială a articolului 1 din Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă

a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin Hotărârea de Guvern nr. 1.370/2022;

2. anularea parțială a art. 4 alin. (3) din normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 privind termenul-limită pentru depunerea cererilor și a documentațiilor și a momentului de la care se calculează acest termen;

3. anularea parțială a titlului din anexa nr. 1 la normele metodologice;

4. anularea parțială a titlului din anexa nr. 2 la normele metodologice;

B. obligarea pârâțului la adoptarea unei hotărâri de Guvern în care să se reflecte efectele juridice ale cererilor de mai sus, în sensul următor:

1. ca efect al anulării parțiale a articolului 1 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, a solicitat ca noul conținut al articolului să fie următorul: „Prezentele norme se aplică tuturor proprietarilor de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase” sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri;

2. ca efect al anulării parțiale a articolului 4 alin. (3) din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, a solicitat ca noul conținut al articolului să fie următorul: „Cererea de acordare a compensațiilor, însoțită de documentele prevăzute la alin. (2), se depune în termen de maximum 90 de zile. Termen care se calculează de la intrarea în vigoare a hotărârii de modificare a normelor metodologice la structura teritorială de specialitate din subordinea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură” sau un conținut echivalent al duratei maxime, dar care să reflecte în substanță exercitarea efectivă a dreptului de a depune cererea de acordare a compensațiilor;

3. ca efect al anulării parțiale a titlului anexei nr. 1 la normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, a solicitat ca noul conținut al titlului să fie următorul: „Metodologie de calcul pentru plata contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000 pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă” sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri;

4. ca efect al anulării parțiale a titlului anexei nr. 2 la normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, a solicitat ca noul conținut al titlului să fie următorul: „Cerere de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000 pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă” sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri”;

C. obligarea pârâtului Guvernul României să completeze art. 4 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022 prin inserarea unui nou respectiv alin. (4), care să prevadă următoarele: „Prin derogare de la dispozițiile alin. (3), proprietarii de păduri care au depus în termen cererea, însoțită de documentația completă prevăzută la alin. (2), nu sunt obligați să mai depună încă o dată cererea și documentația în termenul stipulat la alin. (3), urmând ca acestea să fie verificate de structura teritorială competentă” sau un conținut echivalent care să reflecte/să permită valorificarea cererilor și a documentațiilor deja depuse la structura teritorială competentă;

D. stabilirea unui termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii pentru punerea în executare a obligațiilor impuse;

E. obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, în temeiul art. 453 din Codul de procedură civilă.

În motivarea în fapt a cererii, reclamanta a arătat următoarele:

A invocat și reiterat prevederile art. 7 alin. (1) și (11) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004; în acest sens, a arătat că a parcurs procedura administrativă, prin formularea plângerii prealabile nr. 211/19.05.2023, aceasta fiind înregistrată la pârâtul Guvernul României cu nr. 5/3.510/22.05.2023, la care nu a primit răspuns în termenul de 30 de zile prevăzut de art. 2 alin. (1) lit. h) din Legea nr. 554/2004.

De asemenea, că are calitatea de proprietar de terenuri cu vegetație forestieră, situate în arii protejate de tip Natura 2000, încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, fapt care presupune restricții totale/extrem de drastice în recoltarea de masă lemnoasă.

În acest sens a arătat că, pe de o parte, art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic prevede: „(1) În scopul gestionării durabile a fondului forestier proprietate privată

a persoanelor fizice și juridice și a celui proprietate publică și privată a unităților administrativ-teritoriale, statul alocă anual de la buget, prin bugetul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, sume pentru: (...) b) acordarea unor compensații reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă”;

Totodată, articolul 99 din același act normativ prevede, de asemenea, că Normele metodologice de acordare, utilizare și control al sumelor anuale prevăzute la art. 98 se aprobă prin hotărâre a Guvernului, la propunerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului cod.

Pe de altă parte, prin Ordonanța de Guvern nr. 14/2010 se reglementează măsurile financiare pentru reglementarea ajutoarelor de stat acordate producătorilor agricoli, începând cu anul 2010. La articolul 5 din O.G. nr. 14/2010 se menționează expres: „Normele metodologice privind modul de acordare a ajutoarelor de stat prevăzute la art. 4 se aprobă prin hotărâri ale Guvernului, cu respectarea prevederilor comunitare și naționale în domeniul ajutorului de stat, și reglementează scopul, obiectivul, durata, cuantumul ajutorului exprimat ca procent din cheltuiala eligibilă și valoare în lei, fluxurile financiare pentru acordarea ajutoarelor de stat, criteriile de eligibilitate, procedurile de implementare, supraveghere și control.”

A mai arătat că, contrar obligației legale exprese, pârâtul Guvernul României a tergiversat excesiv momentul adoptării normelor metodologice pentru anii 2010-2013, sens în care o parte dintre proprietarii de păduri au luat măsuri prin introducerea de cereri de chemare în judecată prin care să obțină obligarea Guvernului la adoptarea hotărârii pentru perioada antereferită.

Demersurile s-au soluționat favorabil pentru proprietari, în sensul că Guvernul a fost obligat de instanțele de judecată la adoptarea unei hotărâri de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea masei lemnoase ce nu poate fi recoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru perioada 2010-2013.

Așadar, ca urmare a pronunțării de către Înalta Curte de Casație și Justiție a Deciziei nr. 4.596/2020 (prin care a menținut Sentința nr. 302/2018 a Curții de Apel Craiova) în Dosarul nr. 494/54/2017 și a Deciziei nr. 3.701/2021, precum și a procedurii de executare silită, derulată în Dosarul nr. 1.335/54/2022, finalizat prin Sentința civilă nr. 311/29.II.2022, Guvernul României a procedat în cele din urmă la adoptarea Hotărârii de Guvern nr. 1.370/2022 din 9.11.2022 privind aprobarea Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive pentru anii 2010-2013. Această hotărâre a fost publicată în Monitorul Oficial nr. 1087 din 10.11.2022.

Prin cele două hotărâri judecătorești definitive, instanța supremă a obligat/a menținut hotărârea de obligare a pârâtului Guvernul României la respectarea obligațiilor impuse prin legislația națională și comunitară, în sensul că dispozitivul hotărârilor judecătorești definitive viza obligarea Guvernului României la adoptarea Hotărârii de Guvern pentru aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor de protecție

stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă aferente perioadei 2010-2013.

În urma examinării conținutului acestor două decizii judecătorești definitive, rezultă fără tăgadă că obligarea pârâtului Guvernul României la adoptarea hotărârii nu s-a dispus doar pentru a satisface interesele private ale celor două entități reclamante (Obștea Peștișani și Composesoratul Jina), ci finalitatea acestora constă în adoptarea unui act administrativ cu caracter normativ pentru aprobarea acestor norme metodologice, act administrativ general aplicabil tuturor proprietarilor de păduri.

Așadar, dispozitivul celor două hotărâri antementionate a vizat obligația de adoptare a unei H.G. privind aprobarea de norme metodologice universal valabile pentru toți proprietarii de terenuri din România, nu doar pentru cei doi proprietari ale căror acțiuni au fost admise. Acest aspect poate fi verificat prin simpla lectură a dispozitivului hotărârilor judecătorești anexate.

Cu toate acestea, în conținutul articolului 1 din normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 (a cărei anulare o solicită, printre altele) poate fi identificată o diferență radicală între obligația concretă impusă de instanțele de judecată și modalitatea în care Guvernul României a înțeles să reflecte obligația impusă prin cele două hotărâri judecătorești. În această modalitate, Guvernul României a deturnat de la scopul și finalitatea obligațiilor impuse de cele două instanțe, după cum vom arăta mai jos.

În acest sens, reclamantul a redat articolul I din normele metodologice: „Prezentele norme se aplică beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase.”

O remarcă ce se impune a fi făcută constă în faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție, prin Decizia nr. 3.701/2021, pronunțată în Dosarul nr. 214/57/2017, a obligat Guvernul României la adoptarea H.G. privind aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, în vederea soluționării cererii privind compensațiile aferente perioadei 2010-2013.

La fel a decis și Curtea de Apel Craiova, prin Sentința nr. 302/2018, menținută de Înalta Curte în recurs, prin Decizia nr. 4.596/2020. În concret, instanța de fond a decis obligarea pârâtului la adoptarea unei hotărâri de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice, respectiv obligarea acestuia la adoptarea și publicarea proiectului de hotărâre de Guvern avizat de Guvern în Comisia Europeană, care a stat la baza emiterii Deciziei nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012. Respectarea întocmai a acestei dispoziții a instanței însemna preluarea în concret și complet în H.G. nr. 1.370/2022 a întregului conținut al schemei, așa cum aceasta a fost înaintată și ulterior aprobată de către Comisia Europeană în decizia anterior menționată.

Relevant pentru cele susținute de reclamant este că în anexa nr. 1 la art. I din proiectul de hotărâre pentru aprobarea normelor metodologice, înaintat și aprobat de Comisia Europeană, preluat la pct. 8 din această schemă, în ceea ce privește beneficiarii ajutorului, s-au prevăzut expres următoarele: „Beneficiarii, al căror număr este estimat la peste 1.000, sunt proprietari de păduri (persoane fizice și juridice), asociațiile acestora înscrise în registrul specific, precum și unități administrative/teritoriale care dețin în proprietate publică sau privată suprafețe forestiere

cu funcție de protecție de tip T1 sau T2 și care nu pot recolta masa lemnoasă de pe aceste suprafețe din acest motiv.”

În pofida acestei dispoziții clare și exprese a instanței, Guvernul a înțeles să ignore obligația impusă, limitând, așa cum s-a arătat mai sus, beneficiarii ajutorului la o categorie de persoane stipulată în mod subiectiv și aleatoriu.

Mai mult, prin utilizarea sintagmei „proprietarii” de către instanțele de judecată, dar și prin această obligație impusă, de a adopta norme metodologice, s-a născut în sarcina pârâtului Guvernul României obligația de a adopta un act administrativ cu caracter normativ general aplicabil tuturor proprietarilor de păduri care se regăsesc în situația premisă a beneficiarilor ajutorului și care urma să prevadă în concret condițiile în baza cărora proprietarii de păduri, care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, pot obține compensații pentru această ingerință în dreptul de proprietate aferente anilor 2010-2013.

Așadar, obligația ce a fost impusă în sarcina Guvernului a fost aceea de a crea cadrul legal secundar pentru ca toți proprietarii de terenuri cu vegetație forestieră (păduri), care se află sub imperiul restricțiilor de recoltare, să poată beneficia de compensații, astfel cum prevede Regulamentul UE nr. 1.305/2013. Decizia nr. C (2012) 5166 final din 19.07.2012, precum și legislația națională — art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 și art. 5-6 din O.G. nr. 14/2010.

În dezacord cu obligația impusă de instanțele de judecată, executivul a procedat la adoptarea defectuoasă a hotărârii de Guvern, în sensul că a restricționat drastic, prin utilizarea unei formulări neconforme, categoria persoanelor vizate, contrar celor două hotărâri judecătorești (titluri executorii).

Așadar, deși trebuia utilizată sintagma „proprietarilor de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice”, la art. I din normele metodologice se regăsește sintagma „beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice”.

De asemenea, în conținutul anexei nr. 1 „Metodologie” și al anexei nr. 2 „Cerere”, ambele anexe ale normelor metodologice și parte integrantă din H.G. nr. 1.370/2022, se regăsește sintagma „pentru beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”.

În acest sens, hotărârea de Guvern la a cărei adoptare a fost obligat pârâtul Guvernul României are, în mod îndubitabil, natura unui act administrativ normativ (aspect care rezultă chiar și din poziția procesuală a Guvernului exprimată în cele două dosare — 494/54/2017 și 214/57/2017), întrucât aceasta urma să conțină prevederi cu caracter general, impersonale, care să producă efecte juridice *erga omnes*, în concret, care să prevadă condițiile ce trebuie îndeplinite de către orice proprietar de pădure care suferă restricții de natura celor reglementate prin art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008.

Contrar dispozițiilor instanței supreme, articolul 1 din normele metodologice limitează drastic categoria persoanelor care pot formula cereri și accesa compensații aferente perioadei 2010-2013 exclusiv la categoria „beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor”.

Or, prin această formulare nu se încalcă numai dispoziția instanțelor de judecată, ci și spiritul și litera legii aplicate de acestea [art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008]. Astfel, se poate observa cu ușurință că nu acesta este sensul dat de cele două hotărâri judecătorești care au fost puse în executare de către pârât.

Dacă s-ar admite, prin absurd, că H.G. nr. 1.370/2022 are caracterul unui act administrativ individual, așa cum eronat pretinde pârâtul, trebuiau să fie expres nominalizați ca beneficiari cei doi reclamanți care au avut drept de câștig în cele două litigii.

Astfel, în situația dată, pârâtul Guvernul României, sfidând dispozițiile instanțelor de judecată, a normat cu de la sine putere, dincolo de orice temei legal și factual, stabilind că normele aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 sunt aplicabile doar beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri. Acest aspect presupune că este vorba tot de un act administrativ cu caracter normativ, dar criteriile de eligibilitate a beneficiarilor sunt altele decât cele prevăzute de lege și consacrate în cele două hotărâri judecătorești.

De asemenea, prevederile legale ale căror anulare o solicită aduc atingere dreptului de proprietate, astfel cum acesta este garantat de Constituție, de Codul civil și de protecția conferită de însuși Primul Protocol adițional la Convenția europeană a drepturilor omului.

Mai mult, reclamanta a apreciat că este incidentă o discriminare vădită prin raportare la toți ceilalți proprietari de păduri care nu dețin hotărâri judecătorești definitive prin care li s-a statuat dreptul la compensații pentru anii 2010-2013, dar care au aceleași interdicții de recoltare precum cei doi justifiabili care au obținut obligarea Guvernului României la adoptarea hotărârii de Guvern privind aprobarea normelor metodologice. De asemenea, proprietarii de păduri au dreptul la compensații în temeiul legii, motiv pentru care nici măcar nu trebuiau să dețină hotărâri judecătorești care să le statueze acest drept.

În practica administrativă consacrată de adoptare a hotărârilor ce aprobă astfel de norme metodologice nici anterior perioadei vizate de H.G. nr. 1.370/2022 (H.G. nr. 1.071/2006, nr. 861/2009, nr. 447/2017) și nici ulterior acesteia (proiectul de Guvern pentru perioada 2023-2027, publicat pe site-ul Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor), nicio altă hotărâre de Guvern nu a limitat posibilitatea ca toți cei care suferă restricții de natura celor amintite mai sus să poată accesa compensațiile, așa cum s-a făcut în mod nelegal prin H.G. nr. 1.370/2022.

De altfel, prealabil adoptării H.G. nr. 1.370/2022, pârâtul Guvernul României a publicat pe site-ul acestei instituții proiectul de hotărâre pentru aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al ajutorului de stat pentru compensații reprezentând contravaloarea masei lemnoase pe care proprietarii nu o recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, necesare acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru perioada 2010-2013, care avea ca obiect punerea în executare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.2021, pronunțată de I.C.C.J.

În anexă la acest proiect s-a prevăzut la art. 1 alin. (1) și (2) că „(1) Prezentele norme se aplică proprietarilor de suprafețe de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform Normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase. (2) Prezentele norme se aplică și asociațiilor proprietarilor prevăzuți la alin. (1) dacă aceste asociații sunt înscrise în Registrul național al asociațiilor de proprietari de pădure, ținut la nivelul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, conform prevederilor art. 94 alin. (1) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, cu modificările și completările ulterioare.”.

Reclamanta a susținut că acest proiect, care satisfăcea pe deplin cerințele impuse de hotărârile judecătorești, nu s-a mai materializat în concret, ci Guvernul a înțeles să adopte H.G. nr. 1.370/2022, pe care o critică.

Față de cele ce precedă, forma adoptată prin H.G. nr. 1.370/2022 reprezintă o nerespectare gravă a hotărârilor judecătorești pronunțate în contradictoriu cu Guvernul României, prin aceea că pârâtul a schimbat și a denaturat categoria persoanelor ce pot obține compensații. Astfel, de la un număr nedeterminat de proprietari de păduri care aveau dreptul să formuleze cerere de acordare a compensațiilor, în mod nelegal și complet discriminatoriu, prin articolul 1 din norme, această categorie este limitată doar beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată.

În acest sens, în temeiul prevederilor art. 1 alin. (1) și ale art. 2 din Legea nr. 554/2004, reclamanta s-a considerat vătămată în dreptul său, respectiv cel vizând acordarea compensațiilor, precum și în exercitarea dreptului de proprietate.

Revenind la natura juridică a actului constând în Hotărârea de Guvern nr. 1.370/2022, a învederat următoarele:

Calificarea unui act infralegislativ într-una dintre cele două categorii (normativ și individual) se face, așa cum s-a decis în practica judiciară (Î.C.C.J. — Decizia nr. 1.718/2013), prin examinarea integrală a conținutului său, prin prisma trăsăturilor fiecăreia dintre categoriile în discuție. Așa fiind, un act administrativ este fie normativ, fie individual — în funcție de întinderea efectelor pe care le produce, independent de conținutul unei anexe ale acelui act.

Și în acest caz, jurisprudența Î.C.C.J. — Decizia nr. 3.807/2022 a statuat că un act normativ își păstrează caracterul normativ, chiar dacă la data publicării sale ar fi determinabile subiectele de drept cărora urmează să le fie aplicabil, însă rămân nedeterminate toate subiectele de drept care vor resimți efectele pe parcursul activității sale. Aceasta deoarece, în actele administrative individuale, subiectele de drept sunt individualizate ca atare în cuprinsul actului, determinate.

Or, tocmai această nuanță de natură juridică a fost nesocotită de către pârâtul Guvernul României la momentul adoptării H.G. nr. 1.370/2022.

Așadar, reclamanta a apreciat că H.G. nr. 1.370/2022 are caracterul unui act administrativ normativ. În privința acesteia nu se poate reține că ar fi aplicabilă unor situații strict determinate, pentru că aceasta conține reguli generale, care sunt de aplicabilitate repetată tuturor persoanelor care la fiecare aplicare îndeplinesc exigențele sale.

În situația dată, H.G. nr. 1.370/2022 a fost adoptată pentru punerea în aplicare a celor două decizii judecătorești mai sus vizate prin mecanismul procedural al art. 24 și 25 din Legea nr. 554/2004 (procedura executării silite), întrucât pârâtul nu a înțeles să execute de bunăvoie această obligație legală pe care o avea încă din anul 2010.

În acest context, așa cum s-a relevat în doctrina de specialitate, când o autoritate judecătorească ordonă obligarea la adoptarea sau emiterea unui act administrativ, autoritatea publică competentă nu mai exercită o competență discreționară ce implică o anumită marjă de apreciere, ci, dimpotrivă, instanța judecătorească impune o conduită precisă pentru autoritatea publică, materializată în ceea ce doctrina desemnează ca fiind competența legală.

Trebuie remarcat faptul că în ambele hotărâri judecătorești antereferte se regăsește imperativul obligării la adoptarea de către Guvern a normelor metodologice, fără vreo mențiune cu privire la adoptarea de H.G. doar pentru reclamantul din acest dosar anume. Mai mult, în considerentele celor două hotărâri judecătorești de obligare se menționează expres că este vorba despre adoptarea unui act administrativ cu caracter normativ.

Totodată, competența legală poate fi recunoscută atunci când conținutul actului administrativ este complet predeterminat de noma legală, în cuprinsul căreia se menționează expres

elementele de fapt și de drept necesare pentru emiterea actului, fiind o simplă îndatorire legală de îndeplinit în privința căreia organul administrativ — în speță, pârâțul Guvernul României — nu are nicio opțiune. Cadrul legal în baza căruia trebuia adoptată H.G. de aprobare a normelor metodologice de către Guvern a fost conturat și detaliat în cele două hotărâri judecătorești, de unde rezultă foarte clar natura și conținutul actului.

De altfel, până la adoptarea H.G. nr. 1.370/2022, toate actele normative de aprobare a normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor adoptate anterior au fost materializate prin acte administrative cu caracter normativ (de exemplu: H.G. nr. 1.071/2006, H.G. nr. 861/2009 și H.G. nr. 447/2017).

Având în vedere conținutul normelor metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, a apreciat, în mod indubitabil, că acest act normativ încalcă și principiul ierarhiei actelor juridice, consacrat în art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, potrivit căruia „actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă”.

Așadar, având în vedere faptul că pârâțul Guvernul României a adoptat un act administrativ prin nerespectarea prevederilor legale din acte normative cu forță juridică superioară, dar și cu încălcarea dispozițiilor celor două hotărâri judecătorești, reclamanta a considerat că a dovedit că se află în prezența unei vătămări, reclamantul având, deci, calitatea de persoană vătămată, astfel cum aceasta este definită de art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004.

Această obligație de adoptare a normelor metodologice a fost impusă încă din anul 2008, prin art. 97 alin. (1) lit. b) și art. 99 din Legea nr. 46/2008, iar mai apoi reiterată prin art. 5-6 din O.G. nr. 14/2010, acte legislative cu forță juridică superioară. La momentul adoptării H.G., adică la data de 9.11.2022, pârâțul nu a respectat dispozitivul celor două hotărâri judecătorești pronunțate în anii 2020 și 2021, creând, astfel, o inechitate pentru proprietarii de păduri al căror drept la compensații este prevăzut expres, clar, printr-o lege organică.

Adoptând această hotărâre abia după pronunțarea a două hotărâri judecătorești definitive prin care pârâțul a fost obligat expres să adopte actul, hotărâri din ale căror considerente se desprinde inclusiv caracterul normativ al actului administrativ, pârâțul a sfidat extrem de grav atât dispozițiile instanței de judecată, cât și legea. Astfel, la acest moment al adoptării, pârâțul nu mai avea posibilitatea schimbării categoriei beneficiarilor actului administrativ, adică nu mai avea marja de apreciere de care beneficia anterior obligării sale la adoptare, întrucât a proceda în această manieră presupune nerespectarea hotărârilor judecătorești prin care a fost obligat la adoptarea hotărârii de Guvern privind aprobarea normelor metodologice de acordare a compensațiilor, adică la adoptarea unui act administrativ cu caracter normativ.

Cu privire la petitele din prezenta cerere de chemare în judecată, reclamanta a învederat următoarele:

1. În primul rând, a solicitat anularea parțială a H.G. nr. 1.370/2022, în sensul anulării parțiale a articolului 1 din Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor convenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, aprobate prin Hotărârea de Guvern nr. 1.370/2022.

Astfel, reclamanta a apreciat că este nelegală, contrară prevederilor Legii nr. 46/2008, O.G. nr. 14/2010 și dispoziției celor două hotărâri judecătorești formularea de la articolul 1 din

normele metodologice (precum și din anexele nr. 1 și nr. 2 la normele metodologice), pe care le-a reluat.

A reiterat dispozitivul Deciziei nr. 3.701/2021 a I.C.C.J. și a Sentinței civile nr. 302/2018 a Curții de Ape Craiova, menținută prin Decizia nr. 4.596/2020 a Î.C.C.J.

Drept urmare, reclamanta apreciază că este evidentă alterarea pe care pârâțul Guvernul României a produs-o cu privire la conținutul actului administrativ pe care avea obligația să îl adopte, în sensul că, în cuprinsul art. 1 din normele metodologice adoptate, nu se menționează „pe care proprietarii nu le recoltează”, ci că H.G. „se aplică beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”, putând fi observată aici o cu totul altă formulare, care, în mod evident, este restrictivă față de cea din dispoziția instanțelor.

În aceeași ordine de idei, pârâțul Guvernul României a invocat în apărarea sa (în Dosarul nr. 494/54/2017) excepția inadmisibilității cererii de obligare la adoptarea unui act administrativ cu caracter normativ, excepție care a fost respinsă de către Curtea de Apel Craiova, prin Sentința civilă nr. 302/2018, soluție care a fost menținută prin Decizia civilă nr. 4.596/2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Reclamanta a reiterat o parte din conținutul acestei decizii, arătând că în mod corect a fost respinsă excepția inadmisibilității, având în vedere că hotărârea judecătorească prin care Guvernul României a fost obligat la emiterea actului administrativ, privind organizarea și executarea în concret a procedurii de adoptare a unui act normativ cu aplicabilitate generală, nu este dată cu depășirea atribuțiilor puterii judecătorești și a principiului separației puterilor, consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție.

Drept urmare, reclamanta a concluzionat că pârâțul Guvernul României a normat cu exces de putere, în sensul prevăzut de art. 2 alin. (1) lit. n) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, vătămându-i dreptul său legitim la compensații prevăzut de normele legale în vigoare.

2. În al doilea rând, reclamanta a solicitat anularea art. 4 alin. (3) din normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 privind termenul-limită pentru depunerea cererilor și a documentațiilor și a momentului de la care se calculează acest termen, întrucât și acesta este vătămător.

În forma actuală, acest text prevede: „Cererea de acordare a compensațiilor, însoțită de documentele prevăzute la alin. (2), se depune în termen de maximum 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentelor norme metodologice la structura teritorială de specialitate din subordinea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură.”

Astfel, a susținut că, drept urmare a anulării articolului 1 din normele metodologice, se impune anularea și a articolului 4 alin. (3) din acestea, întrucât, în caz contrar, situația proprietarilor de terenuri afectate de restricții ar rămâne neschimbată, aceștia nemaiputând să depună cerere de acordare a compensațiilor.

În mod cert, sintagma „în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a prezentelor norme” reprezintă un interval de timp care s-a epuizat deja, deoarece H.G. nr. 1.370/2022 a fost publicată în Monitorul Oficial la data de 10.11.2022 cu nr. 1074/10.11.2022.

Drept urmare, pentru a exista posibilitatea legală și reală ca alți proprietari de păduri afectați în sensul art. 97 alin. (1) lit. b) din Codul silvic să poată formula cereri pentru acordarea compensațiilor pentru perioada 2010-2013, se impune anularea și a acestui text legal, care pune în imposibilitate un potențial solicitant de a se adresa gârzii forestiere cu o astfel de cerere, întrucât aceasta s-ar respinge în mod cert ca tardiv formulată.

Totodată, pentru a se putea formula o astfel de cerere de acordare a compensațiilor, art. 4 alin. (2) din normele aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022, solicitantul trebuie să anexeze o vastă

documentație, iar pentru obținerea tuturor înscrisurilor imperios necesare termenul de 30 de zile este mult prea scurt.

Astfel, a arătat că art. 4 alin. (2) lit. e) stipulează că trebuie anexată confirmarea din partea administratorului sitului Natura 2000 sau a serviciului teritorial al Agenției Naționale pentru Ariei Naturale Protejate, după caz, cu privire la încadrarea suprafeței de pădure aflate în proprietate în siturile Natura 2000 în perioada 2010-2013. Or, A.N.A.N.P. sau administrația unui parc natural sau național beneficiază de un termen legal de 30 de zile să răspundă solicitării adresate.

Așadar, posibilitatea ca un proprietar să efectueze toate demersurile și să depună documentația completă, prevăzută de art. 4 alin. (2) din norme, în termenul de 30 de zile apare ca fiind nerealistă.

Pentru aceste considerente și având în vedere imposibilitatea ca un proprietar de pădure să poată formula cerere de acordare a compensațiilor în termenul prevăzut în actuala formă, reclamanta a solicitat anularea și a art. 4 alin. (3) din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022.

Reclamanta a precizat, spre exemplu, că termenele prevăzute în H.G. nr. 447/2017 aveau o durată mai cuprinzătoare, sens în care a redat alin. 3 și 4 din acest act normativ.

Poate fi observat, așadar, că pentru anul 2017 s-au acordat 90 de zile de la intrarea în vigoare a H.G. nr. 447/2017 (calculat din 6.07.2017), iar pentru anii 2018-2022 inclusiv termenul de depunere era de 6 luni, adică mult mai lung.

Ceea ce pârâtul Guvernul României a urmărit prin maniera de reglementare a H.G. nr. 1.370/2022, *in concreto*, a normelor metodologice aprobate prin aceasta, a fost limitarea drastică a categoriei solicitanților în mod nelegal și, mai mult decât atât, pierderea termenului de depunere a cererilor și documentațiilor, aspecte de neacceptat din partea unei autorități publice care vine în serviciul cetățenilor.

În consecință, reclamanta a solicitat anularea și art. 4 alin. (3) din normele metodologice aprobate prin H.G. nr. 1.370/2022 și obligarea pârâtului la modificarea conținutului acestuia în sensul indicat prin prezenta.

3. În privința anulării parțiale a titlului din anexa nr. 1 la normele metodologice, reclamanta a învederat următoarele:

În titlul anexei nr. 1 la norme se utilizează din nou, în mod defectuos, ca în cazul art. 1 din norme, sintagma „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive care, după cum am învederat mai sus, conduce la vătămarea potențialilor solicitanți, întrucât se limitează nelegal și excesiv categoria persoanelor care pot formula cerere de accesare a compensațiilor pentru anii 2010-2013.”.

Și în acest caz al acestui capăt de cerere reclamanta a solicitat anularea/eliminarea sintagmei indicate mai sus din cuprinsul titlului anexei nr. 1 la norme, întrucât se impune utilizarea unei sintagme care să reglementeze acordarea compensațiilor întocmai în sensul impus de instanțele de judecată.

Așadar, în locul sintagmei criticate mai sus, trebuia utilizată următoarea sintagmă: „pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă”. Reclamanta a apreciat că doar în acest fel obligația de adoptare a hotărârii de Guvern privind aprobarea normelor metodologice pentru anii 2010-2013 este dusă la îndeplinire în mod corespunzător și legal.

În acest sens, reclamanta a considerat că argumentele invocate prin prezenta sunt aplicabile *mutatis mutandis* și cu privire la solicitarea de anulare parțială a titlului anexei nr. 1 la normele metodologice, sens în care ne menținem argumentele invocate cu privire la acel capăt de cerere.

4. Referitor la solicitarea privind anularea parțială a titlului din anexa nr. 2 la normele metodologice, reclamanta a solicitat, de asemenea, admiterea acesteia, în virtutea argumentelor expuse *infra*.

La fel precum în cazul anexei nr. 1 la norme, pârâtul Guvernul României a utilizat în mod defectuos sintagma „pentru beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive”.

Instanțele de judecată au obligat pârâtul, în ceea ce privește perioada anilor 2010-2013, la adoptarea unei hotărâri de Guvern privind aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă.

Astfel, în niciun moment pârâtului Guvernul României nu îi era permis să denatureze scopul vizat de instanțele de judecată prin cele două hotărâri judecătorești definitive și nici să schimbe categoria beneficiarilor cărora acest act administrativ normativ li se adresează.

Drept urmare, și în acest caz, sintagma „pentru beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive” a fost inserată în mod nelegal, cu nerespectarea dispozițiilor instanței, motiv pentru care reclamanta a solicitat anularea parțială a titlului anexei nr. 2.

În baza argumentelor expuse, reclamanta a solicitat admiterea capetelor de cerere vizând anularea parțială a H.G. nr. 1.370/2022, *in concreto*, a art. 1 din norme, a art. 4 alin. (3) din norme, a titlului din anexa nr. 1 la norme și a titlului din anexa nr. 2 la norme.

B. Cu privire la capătul de cerere referitor la obligarea pârâtului la adoptarea unei hotărâri de Guvern în care să se reflecte efectele juridice ale cererilor de mai sus, reclamanta a solicitat instanței să dispună următoarele:

1. ca efect al anulării parțiale a articolului 1 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, să oblige pârâtul la adoptarea unei H.G. în sensul ca noul conținut al articolului 1 la norme să fie următorul: „Prezentele norme se aplică tuturor proprietarilor de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase” sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri;

2. ca efect al anulării parțiale a articolului 4 alin. (3) din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, să oblige pârâtul la adoptarea unei H.G. în sensul ca noul conținut al articolului să fie următorul: „Cererea de acordare a compensațiilor, însoțită de documentele prevăzute la alin. (2), se depune în termen de maximum 90 de zile, termen care se calculează de la intrarea în vigoare a hotărârii de modificare a normelor metodologice la structura teritorială de specialitate din subordinea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură” sau un conținut echivalent al duratei maxime, dar care să reflecte în substanță exercitarea efectivă a dreptului de a depune cererea de acordare a compensațiilor;

3. ca efect al anulării parțiale a titlului anexei nr. 1 la normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, să oblige pârâtul la adoptarea unei H.G. în sensul ca noul conținut al titlului să fie următorul: „Metodologie de calcul pentru plata contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă”

sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri;

4. ca efect al anulării parțiale a titlului anexei nr. 2 la normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022, să oblige pârâtul la adoptarea unei H.G. în sensul ca noul conținut al titlului să fie următorul: „Cerere de acordare a contravalorii compensațiilor convenite pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000 pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă” sau un conținut echivalent care să reflecte recunoașterea dreptului la compensații tuturor proprietarilor de păduri.

În virtutea argumentelor expuse deja la capitolul A pct. 1-4, reclamanta a considerat că a dovedit nerespectarea de către Guvernul României a obligației concrete de adoptare a Hotărârii de Guvern nr. 1.370/9.11.2022 impuse de instanțele de judecată, argumente prin care a dovedit, totodată, și nelegalitatea parțială a prevederilor criticate cuprinse în H.G. nr. 1.370/2022.

Mecanismul judiciar firesc la care reclamanta a recurs urmărește tocmai anularea sintagmelor nelegale din cuprinsul acestui act administrativ normativ și obligarea pârâtului la adoptarea unei noi hotărâri prin care acesta să utilizeze întocmai termenii impuși de instanțele de judecată, fără să schimbe/denatureze/restrângă în mod nelegal categoria persoanelor cărora hotărârea de Guvern privind aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor pentru anii 2010-2013 li se adresează.

Așadar, reclamanta a solicitat admiterea și a acestui capăt de cerere, întrucât, după cum a învederat prin cererea de chemare în judecată, maniera în care se reglementează acordarea compensațiilor pentru anii 2010-2013 prin intermediul H.G. nr. 1.370/2022 este parțial nelegală, vătămătoare și discriminatoare în raport cu 99,9% dintre proprietarii de păduri din România.

Instanțele de judecată au dispus obligarea pârâtului Guvernul României la adoptarea unei hotărâri pentru aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă aferente perioadei 2010-2013.

Prin adoptarea unei hotărâri de Guvern în cuprinsul căreia se utilizează sintagme/expresii ce restrâng în mod indubitabil categoria persoanelor cărora hotărârea li se adresează, contrar dispoziției instanțelor de judecată, apreciem că se impune anularea parțială a prevederilor nelegale și obligarea pârâtului să se conformeze obligației impuse, în sensul adoptării unei hotărâri prin care să modifice conținutul textelor nelegale criticate mai sus în sensul arătat prin prezenta cerere de chemare în judecată.

C. De asemenea, reclamanta a solicitat admiterea petitului vizând obligarea pârâtului Guvernul României să completeze art. 4 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022 prin inserarea unui nou alineat, respectiv alin. (4), care să prevadă „Prin derogare de la dispozițiile alin. (3), proprietarii de păduri care au depus în termen cererea, însoțită de documentația completă prevăzută la alin. (2), nu sunt obligați să mai depună încă o dată cererea și documentația în termenul stipulat la alin. (3), urmând ca acestea să fie verificate de structura teritorială competentă” sau un conținut echivalent care să reflecte/permită valorificarea cererilor și a documentațiilor deja depuse la structura teritorială competentă, în baza argumentelor indicate *infra*.

În primul rând, rațiunea inserării unui nou alineat având conținutul de mai sus reclamanta o consideră ca fiind oportună, utilă și necesară, deoarece are cunoștință că, în afară de ea, există numeroși proprietari care au depus în termenul legal prevăzut la art. 4 alin. (3) din normele metodologice cererile și documentația aferentă pentru obținerea compensațiilor aferente anilor 2010-2013, dar cărora le-au fost respinse cererile pe motiv că H.G. nr. 1.370/2022 nu li se aplică.

În al doilea rând, documentația prevăzută de art. 4 alin. (2) din normele metodologice este extrem de vastă și cuprinde documente a căror procedură de obținere este greoaie și întinsă ca durată. Astfel, pentru toți proprietarii de păduri care au făcut eforturi să depună documentele în forma prevăzută de lege apare ca fiind cel puțin nejustificat ca aceștia să depună aceeași documentație a doua oară, în condițiile în care aceasta există deja la structura teritorială de specialitate — garda forestieră, fiind depusă în cursul lunilor noiembrie-decembrie 2022, adică relativ recent.

În al treilea rând, din rațiuni ce țin de protecția mediului, considerat că nu se impune întocmirea din nou a aceleiași documentații care cuprinde, de exemplu, 200.600 de pagini, în situația în care aceasta se află în original și în integralitate depusă deja la structura teritorială competentă cu primirea și verificarea acesteia.

Date fiind aceste rațiuni expuse mai sus, reclamanta a considerat necesară inserarea acestui nou alineat, prin care să se reglementeze că proprietarii care au depus deja cererea și documentația pentru acordarea compensațiilor aferente anilor 2010-2013 să fie scutiți de parcurgerea pentru a doua oară a acestui demers birocratic anevoios.

În situația în care se va aprecia că formularea propusă cu privire la petitele ce impun modificări vizând H.G. nr. 1.370/2022 ar putea fi interpretată ca având „conținut prestabilit”, reclamanta a solicitat să se ia act de solicitarea sa de a fi admise petitele subsidiare.

În consecință, având în vedere faptul că a expus punctual motivele care stau la baza solicitării de anulare parțială a actului administrativ normativ vătămător, că a dovedit existența, caracterul și întinderea vătămării, reclamanta a solicitat admiterea cererii de chemare în judecată, astfel cum aceasta a fost formulată.

A solicitat obligarea la plata cheltuielilor de judecată, potrivit art. 453 din Codul de procedură civilă.

Reclamanta a solicitat judecarea prezentei cereri și în lipsa sa de la dezbateri, în temeiul prevederilor art. 223 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Temeiul de drept: art. 1, art. 8, art. 18 din Legea nr. 554/2004, art. 194, art. 223 alin. (3), art. 453 din Codul de procedură civilă, precum și celelalte prevederi legale indicate.

Probe: au fost depuse, în fotocopie, înscrise.

Pârâtul Guvernul României a depus *întâmpinare*, prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind lipsită de interes și pentru lipsa calității procesuale active, pe cale de excepție, iar pe fondul cauzei, respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, precum și respingerea cheltuielilor de judecată ca neîntemeiate.

Sub aspectul excepției lipsei de interes al reclamantei în promovarea acțiunii și excepției lipsei calității procesuale active a reclamantei, s-au arătat următoarele:

Reclamanta nu face dovada interesului de a promova prezenta cerere de anulare a actului administrativ contestat, condiție de exercițiu al oricărei acțiuni în justiție. Pentru a fi parte într-un proces este necesar să fie întrunite nu numai privind capacitatea și calitatea procesuală, ci și aceea a existenței unui interes legitim, născut și actual, personal și direct.

Potrivit dispozițiilor art. 32 alin. (1) din Codul de procedură civilă, calitatea procesuală și interesul sunt două condiții

distincte ale acțiunii civile, iar analiza lor se impune independent și consecutiv.

Interesul este calificat unanim în doctrină și în jurisprudență ca fiind o condiție de exercițiu a acțiunii civile și de promovare a oricărei forme procedurale ce intră în conținutul acesteia, nefiind suficientă afirmarea existenței unui drept actual, ci și justificarea folosului practic urmărit prin punerea în mișcare a procedurii judiciare.

Prin urmare, interesul trebuie să fie în legătură cu pretenția formulată, să existe în momentul în care se exercită dreptul la acțiune, să îl vizeze pe cel care recurge la forma procedurală, iar nu pe altcineva.

În cauza dedusă judecătii, exercițiul dreptului la acțiune și recunoașterea interesului legitim nu pot interveni decât în condițiile prevăzute de art. 21 și art. 52 din Constituția României, republicată, și de legea aplicabilă căii procedurale alese, respectiv de Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Potrivit prevederilor constituționale ale art. 21 din titlul II — Drepturile, libertățile și îndatoririle fundamentale capitolul 1, „orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime”.

Prin urmare, dispozițiile Legii nr. 554/2004 își găsesc suportul în prevederile Legii fundamentale, iar din analiza acestora reiese că instanțele de contencios administrativ au obligația de a analiza și de a se pronunța și prin prisma existenței interesului legitim, nu doar a dreptului subiectiv, redând art. 8 din Legea contenciosului administrativ.

Referindu-se la acest text de lege, Curtea Constituțională a reținut, în considerentele Deciziei nr. 66/2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 135 din 4.03.2009, faptul că, prin acțiunea introdusă în temeiul Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004, persoanele fizice și persoanele juridice de drept privat trebuie să dovedească mai întâi că a avut loc o încălcare a dreptului sau interesului lor legitim privat, după care să susțină în sprijinul cererii și vătămarea interesului public, ce decurge din actul administrativ atacat.

Contrar celor susținute de partea reclamantă, aceasta nu face dovada interesului de a promova prezenta cerere de anulare, condiție de exercițiu al oricărei acțiuni în justiție.

Într-un prim aspect, plecând de la considerațiile de ordin teoretic și exigente ale cerinței interesului, pârâtul a considerat că la acest moment demersul judiciar al reclamantei este lipsit de interes prin prisma faptului că Hotărârea Guvernului nr. 1.370/2022 privind aprobarea Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive (H.G. nr. 1.370/2022) a fost elaborată pentru punerea în executare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.202, precum și a Deciziei civile nr. 4.596/23.09.2020, pronunțată de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, respectiv în Dosarul nr. 494/54/2017. Instanțele de judecată au pronunțat hotărâri judecătorești definitive prin cele două decizii mai sus menționate pentru reclamanta Asociația Composesoratul Jina și reclamanta Obșteștii Pestișani.

În concluzie, pârâtul a solicitat instanței să admită excepția invocată și să respingă cererea de anulare a H.G. nr. 1.370/2022 ca fiind lipsită de interes.

Totodată, în ceea ce privește cererea pendinte, pârâtul a apreciat că aceasta este formulată de o persoană fără calitate procesuală activă.

Pentru a fi parte într-un proces este necesar să fie întrunite condițiile privind capacitatea și calitatea procesuală, precum și

aceea a existenței unui interes legitim, născut și actual, personal și direct.

Reclamantul, în calitatea lui de persoană fizică/juridică, nu poate acționa ca atare în contencios administrativ subiectiv decât dacă și sub condiția în care dovedește că este titularul unor drepturi subiective sau interese legitime private, astfel cum rezultă din dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Pe de altă parte, unei persoane fizice/juridice nu i se recunoaște dreptul de a formula o acțiune în contenciosul obiectiv, respectiv de a cere anularea unui act administrativ pornind de la premisa lezării unui interes legitim public decât dacă și sub în care probează că vătămarea interesului public legitim decurge logic din încălcarea dreptului subiectiv sau interesului legitim privat.

Pârâta a apreciat că reclamanta a inițiat demersul pentru anularea actului administrativ, fără însă să dovedească vreo vătămare care să îi fi fost produsă prin actul administrativ dedus analizei instanței, invocarea unor argumente generale nefiind suficientă pentru realizarea acestui demers, din perspectiva normelor de referință ale Legii nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare.

Întrucât din interpretarea dispozițiilor menționate reiese că reclamanta nu are calitate procesuală activă în prezenta cauză, pârâtul a solicitat respingerea acțiunii, ca fiind formulată de o persoană fără calitate procesuală activă.

Pe fondul cauzei, pârâtul a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Sub aspectul oportunității, adoptarea actului administrativ contestat a fost determinată de motivele menționate atât în preambulul actului normativ, cât și expuse pe larg în nota de fundamentare a acestuia.

Actul administrativ contestat a fost adoptat de către Executiv, astfel cum reiese și din nota de fundamentare care a însoțit proiectul actului administrativ, prin însușirea proiectului inițiat de Ministerul Mediului, Apelor și Pădurilor.

La elaborarea actului normativ au fost respectate dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării, aprobării, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009, proiectul actului administrativ fiind avizat de către autoritățile publice interesate în aplicarea acestuia și de către Ministerul Justiției, potrivit art. 20 alin. (7) din regulament.

La elaborarea H.G. nr. 1.370/2022, ale cărei modificare și completare se solicită, legiuitorul a avut în vedere toți beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții de recoltare a masei lemnoase.

Practic, prin cererea formulată de către reclamantă se dorește schimbarea destinatarilor H.G. nr. 1.370/2022, în sensul că aceasta să se refere la toți proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și repunerea în termenul de depunere a cererilor de acordare a compensațiilor pentru toți proprietarii de păduri, chiar dacă aceștia nu și-au valorificat drepturile pe cale judecătorească sau în termenele prevăzute de lege.

H.G. nr. 1.370/2022 nu este o reeditare a hotărârilor de Guvern anterioare, ci reprezintă un set de norme care se adresează acelor proprietari care au obținut în instanță dreptul de a beneficia de despăgubiri (echivalentul compensațiilor) pentru restricțiile impuse potrivit legii în perioada 2010-2013.

Având în vedere că aceste norme metodologice au fost elaborate în baza unor decizii ale instanțelor de judecată, și nu în baza Deciziei Comisiei Europene nr. C (2012) 5166 final din data de 19.07.2012 privind ajutorul de stat reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice și a costurilor gestionării durabile a pădurilor, a cărei aplicabilitate s-a încheiat în data de 30 iunie 2014, se constată că reclamanta nu face dovada interesului în continuarea demersului de anulare a unor acte administrative cu caracter normativ, această împrejurare fundamentând concluzia că interesul și obiectul acțiunii nu mai subzistă.

Pentru toate cele de mai sus, pârâtul a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, în principal, ca inadmisibilă, pe cale de excepție, și, pe fond, ca neîntemeiată.

În ceea ce privește obligarea pârâtului la plata cheltuielilor de judecată, pârâtul a considerat că aceasta este neîntemeiată și a solicitat să o respingă ca atare, deoarece în situația de față nu se poate reține culpa procesuală a pârâtului, condiție pentru acordarea cheltuielilor de judecată.

Totodată, pârâtul a solicitat instanței de judecată ca în virtutea rolului său activ și a prevederilor Codului de procedură civilă poate cenșura micșora cuantumul cheltuielilor de judecată reprezentând onorariu expert, onorariu avocat etc. În aprecierea cuantumului onorariilor, conform art. 451 alin. (2) din Codul de procedură civilă, pârâtul a solicitat instanței să analizeze atât valoarea pricinii, cât și proporționalitatea onorariului cu volumul de muncă prestat în scopul pregătirii apărării în cauză, determinat de elemente precum complexitatea, dificultatea sau nouitatea litigiului.

S-a arătat că, în temeiul art. 451 alin. (2) din Codul de procedură civilă, instanța este îndreptățită să aprecieze în ce măsură onorariul părții care a câștigat procesul trebuie suportat de partea care a pierdut, față de mărimea pretențiilor și de complexitatea cauzei.

În concluzie, pârâtul a considerat că Hotărârea de Guvern nr. 1.370/2022 a fost emisă cu respectarea prevederilor legale, pentru punerea în aplicare a legii, îndeplinește toate condițiile de legalitate cerute pentru valabilitatea sa, fiind emisă de organul competent în limitele competenței, cu respectarea normelor de tehnică legislativă.

Față de toate cele de mai sus, pârâtul a solicitat admiterea excepțiilor invocate și, în subsidiar, respingerea cererii ca neîntemeiată.

Din oficiu, instanța a dispus efectuarea unei adrese către pârât pentru a înainta toate actele ce au stat la baza adoptării H.G. nr. 1.370/2022.

Considerentele instanței asupra excepțiilor invocate prin întâmpinare, analizate cu prioritate, în conformitate cu art. 248 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

Referitor la excepția inadmisibilității ridicată de pârâtul Guvernului României prin întâmpinare, instanța constată că pârâtul nu a arătat, în concret, care sunt motivele de fapt și de drept pentru care, în opina sa, cererea de chemare în judecată este inadmisibilă ci, după expunerea apărărilor pe fondul cererii de chemare în judecată a solicitat, în principal, respingerea cererii de chemare în judecată, ca fiind inadmisibilă, iar pe fond, ca neîntemeiată. Practic, pârâtul s-a limitat în a solicita respingerea cererii de chemare în judecată ca fiind inadmisibilă, fără invocarea unor motive concrete în susținerea acesteia, argumentele expuse fiind apărări de fond, astfel că instanța va respinge excepția inadmisibilității, ca nefondată.

În ceea ce privește excepția lipsei de interes, pârâtul a susținut în esență că reclamanta nu a dovedit un interes, un folos practic în demararea acestui demers judiciar, dat fiind că nu a făcut dovada încălcării unui drept sau interes legitim prin actul normativ a cărui anulare se solicită.

Instanța consideră aceste susțineri nefondate pornind de la definirea interesului ca fiind folosul material ori moral pe care l-ar obține oricare dintre părți de pe urma activității judiciare pe care dorește să o desfășoare și având în vedere dispozițiile art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, scopul introducerii acțiunii de către reclamantă este tocmai obținerea, pe de o parte, a anulării actului administrativ normativ contestat, dar și a aprobării de către Guvernul României a normelor metodologice de plată a despăgubirilor, conform obligației rezultate din legislația internă, și, pe de altă parte, ulterior despăgubirile cuvenite în baza acestei hotărâri.

În ceea ce privește apărarea pârâtului că reclamanta nu justifică vreun interes în promovarea cererii de chemare în judecată, având în vedere faptul că Hotărârea de Guvern nr. 1.370/2022 privind aprobarea Normelor metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamante de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive, a fost elaborată pentru punerea în executare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.2021, precum și a Deciziei civile nr. 4.596/23.09.2020, pronunțate de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, respectiv în Dosarul nr. 494/54/2017, hotărâri ce privesc reclamantele Asociația Composesoratul Jina, respectiv Obștea Pestișani, instanța constată că nu este de natură a dovedi lipsa de interes a reclamantei. Astfel, prin demersul său judiciar, reclamanta tinde tocmai la emiterea unui act normativ care să reglementeze Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamante de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, norme care să se aplice tuturor proprietarilor de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă. Or, reclamanta, astfel cum rezultă din analiza coroborată a înscrisurilor de la f. 165 verso-186 deține în proprietate suprafețe de păduri aflate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, suferind astfel restricții de recoltare.

Concluzionând, instanța va respinge excepția lipsei de interes ca fiind nefondată.

Sub aspectul excepției lipsei calității procesuale active, invocată prin întâmpinare, instanța reține că, potrivit dispozițiilor art. 32 alin. (1) „orice cerere poate fi formulată și susținută numai dacă autorul acesteia are capacitate procesuală, în condițiile legii, are calitate procesuală, formulează o pretenție și justifică un interes”. Conform dispozițiilor art. 36 din Codul de procedură civilă, „calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic, astfel cum acesta este dedus judecătii”.

Așadar, calitatea procesuală activă presupune existența unei identități între reclamant și titularul dreptului dedus judecătii. Spre deosebire de capacitatea procesuală care se apreciază în general, pentru o anumită categorie de persoane, calitatea procesuală se determină în concret, în raport de litigiul dedus judecătii, justificarea acesteia revenind reclamantului, potrivit

art. 194 din Codul de procedură civilă, prin arătarea obiectului și a motivelor de fapt și de drept pe care se întemeiază pretențiile sale.

Lipsa calității procesuale poate fi invocată pe cale de excepție, calificată drept o excepție de fond (pentru că este în legătură cu una din condițiile de exercițiu al acțiunii), peremptorie sau dirimantă (pentru că se tinde la respingerea acțiunii) și absolută (pentru că normele care reglementează această condiție de exercițiu au caracter imperativ).

În susținerea excepției lipsei calității procesuale active, pârâțul, în esență, a argumentat că, pentru a avea legitimare procesuală activă, persoana fizică sau juridică ce introduce acțiunea în contencios administrativ trebuie să facă dovada vătămării unui drept sau interes legitim.

Susținerile sunt însă nefondate, dat fiind că din analiza coroborată a înscrisurilor de la f. 165 verso-186 rezultă că reclamanta are calitatea de proprietar de terenuri cu vegetație forestieră, situate în arii protejate de tip Natura 2000, încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, fapt ce presupune restricții totale sau drastice în recoltarea de masă lemnoasă. Prin raportare la obiectul de reglementare al actului normativ a cărui anulare se solicită, reclamanta se consideră vătămată într-un drept sau interes legitim, dovedirea în concret a vătămării fiind o chestiune ce ține de fondul cauzei, nu de legitimarea procesuală activă a reclamantei.

Constată instanța că, în principiu, reclamanta intră în categoria persoanelor care ar putea, sub rezerva îndeplinirii unor formalități punctuale, să primească compensații/ajutoare de stat, de unde concluzia existenței calității procesuale active a acesteia în promovarea prezentei acțiuni și posibilitatea ca ea să sufere o vătămare prin adoptarea actului normativ contestat în prezenta cauză.

În consecință, instanța va respinge și această excepție, ca fiind neîntemeiată.

Considerentele instanței pe fondul cererii de chemare în judecată:

Prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat anularea parțială a Hotărârii de Guvern nr. 1.370/2022 din 9.11.2022, respectiv în parte a art. 1 din anexă — normele metodologice, în parte titlul anexei nr. 1 la numele metodologice și în parte titlul anexei nr. 2 la normele metodologice. De asemenea, a solicitat anularea în parte a art. 4 alin. (3) din normele metodologice și obligarea pârâtului la adoptarea unei hotărâri de Guvern în care să se reflecte efectele juridice ale cererilor sale, obligarea pârâtului Guvernul României să completeze art. 4 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022 prin inserarea unui nou alineat cu conținutul învederat prin cererea de chemare în judecată, respectiv stabilirea unui termen de 30 de zile de la rămânerea definitivă a hotărârii pentru punerea în executare a obligațiilor impuse, în sensul celor dezvoltate în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

Instanța constată că, prin Hotărârea nr. 1.370 din 9 noiembrie 2022 (H.G.), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.087 din 10 noiembrie 2022, Guvernul României a aprobat Normele metodologice de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000, pentru punerea în executare a hotărârilor judecătorești definitive.

În nota de fundamentare a acestui normativ (f. 123-132) s-a menționat că actul se impune a fi adoptat ca urmare a Deciziei civile nr. 3.701/16.06.2021 și a Deciziei civile nr. 4.596/23.09.2020, pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul

înregistrat cu nr. 214/54/2017, respectiv în Dosarul nr. 494/54/2017.

Așadar, H.G. nr. 1.370/2022 a fost adoptată pentru punerea în executare atât a Deciziei nr. 3.701/16.06.2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, cât și a Deciziei nr. 4.596/23.09.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul înregistrat cu nr. 494/54/2017. Câtă vreme H.G. nr. 1.370/2022 a fost adoptată pentru punerea în executare a ambelor decizii sus-menționate, aceasta trebuie să respecte întocmai dispozitivul ambelor decizii.

Relativ la Decizia nr. 4.596/23.09.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul înregistrat cu nr. 494/54/2017 (f. 14-23), instanța constată că prin aceasta a fost respins recursul declarat de pârâțul Guvernul României împotriva Sentinței nr. 302/24.05.2018, pronunțată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal. Prin această sentință (f. 24-35) instanța a admis în parte acțiunea formulată de Obștea Peștișani în contradicție cu pârâțul Guvernul României și a obligat pârâțul Guvernul României „să adopte o hotărâre de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor **pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, respectiv a proiectului de Hotărâre de Guvern avizată de Guvern în Comisia Europeană care a stat la baza emiterii Deciziei nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012**”.

Așadar, prin această sentință, definitivă prin respingerea recursului, instanța a stabilit, definitiv, în sarcina pârâtului Guvernul României obligația de a adopta o hotărâre de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor **pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, respectiv a proiectului de Hotărâre de Guvern avizată de Guvern în Comisia Europeană care a stat la baza emiterii Deciziei nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012**, hotărârea urmând a se aplica tuturor proprietarilor care au restricții în recoltarea de masă lemnoasă, iar nu doar beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri, așa cum a stabilit pârâțul prin H.G. nr. 1.370/2022.

Pârâțul Guvernul României trebuia, așadar, să adopte un act administrativ cu caracter normativ și care să cuprindă reglementări formulate abstract, de principiu cu caracter obligatoriu pentru un număr nedeterminat de persoane sau situații care se încadrează în ipoteza normei pe care o instituie, determinate fiind numai criteriile pentru stabilirea sferei destinatarilor, iar nu fiecare beneficiar în parte.

Faptul că actul administrativ la adoptarea căruia a fost obligat pârâțul are caracter normativ rezultă și din dispozițiile art. 97 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, care prevede: „(1) În scopul gestionării durabile a fondului forestier proprietate privată a persoanelor fizice și juridice și a celui proprietate publică și privată a unităților administrativ-teritoriale, statul alocă anual de la buget, prin bugetul autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, sume pentru: (...) b) acordarea unor compensații reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă;”, respectiv din prevederile art. 99 din același act normativ, potrivit căruia „Normele metodologice de acordare, utilizare și control al sumelor anuale prevăzute la art. 98 se aprobă prin hotărâre a

Guvernului, la propunerea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentului cod.”

Or, tocmai din cauza faptului că pârâțul nu a elaborat astfel de norme metodologice, instanța de judecată, la inițiativa altor reclamânți, a înțeles să dispună obligarea acestuia la adoptarea acestor norme metodologice (Decizia nr. 3.701/16.06.2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 214/57/2017, respectiv Decizia nr. 4.596/23.09.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul înregistrat cu nr. 494/54/2017).

Prin Decizia nr. 3.701/16 ianuarie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul înregistrat cu nr. 214/54/2017, în soluționarea recursului declarat împotriva Sentinței civile nr. 130/14 iunie 2018, pronunțată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, instanța, casând sentința și rejudecând cauza, „a admis acțiunea reclamantei Composesoratul Jina și a obligat Guvernul României la adoptarea hotărârii de Guvern pentru aprobarea Normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor pe care proprietarii nu le recoltează, datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, în vederea soluționării cererii privind compensațiile aferente perioadei 2010-2013, formulate de reclamantă”.

Deși în expunerea de motive se face trimitere la cele dispuse prin cele două sentințe judecătorești, în cuprinsul art. 1 din H.G. nr. 1.370/2022 se statuează că „Prezentele norme se aplică beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase”.

Astfel, analizând conținutul actului normativ contestat, se constată că, deși se menționează că scopul emiterii actului este punerea în aplicare a celor două hotărâri judecătorești, conținutul acestuia nu reflectă cele stabilite definitiv prin Decizia nr. 3.701/16 ianuarie 2021, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în Dosarul înregistrat cu nr. 214/54/2017. De asemenea, nu există nicio justificare rezonabilă pentru care, la elaborarea H.G. nr. 1.370/2022, pârâțul a avut în vedere *toți* beneficiarii cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri reprezentând contravaloarea compensațiilor pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții de recoltarea masei lemnoase, iar nu proprietarii de astfel de suprafețe de păduri care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, astfel cum s-a stabilit prin decizia sus-menționată.

Astfel cum rezultă din nota de fundamentare, sursa proiectului de act normativ a fost reprezentă de cele două decizii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție sus-menționate, inițiativa aparținând Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor.

În acord cu apărările pârâțului, instanța constată că proiectul actului administrativ a fost avizat de către autoritățile publice interesate în aplicarea acestuia, astfel, de altfel necontestat de reclamantă.

În raport cu cele expuse, instanța va anula în parte Hotărârea nr. 1.370 din 9 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1087 din 10 noiembrie 2022, respectiv, în parte, art. 1 din anexă — normele metodologice, în parte titlul anexei nr. 1 la nomele metodologice și în parte titlul anexei nr. 2 la normele metodologice, în sensul că va înlătura sintagmele „beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”, prevăzută la art. 1 din anexă — normele metodologice, respectiv „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive” din titlul anexei nr. 1 la nomele metodologice și din titlul anexei nr. 2 la normele metodologice, urmând ca pârâțul să adopte un nou act normativ care să fie în acord cu cele statuate definitiv prin Decizia nr. 4.596/23.09.2020, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția contencios administrativ și fiscal în Dosarul înregistrat cu nr. 494/54/2017 (f. 14-23), prin care a fost respins recursul declarat de pârâțul Guvernului României împotriva Sentinței nr. 302/24.05.2018, pronunțată de Curtea de Apel Craiova — Secția contencios administrativ și fiscal, hotărâre prin care a fost admisă în parte acțiunea formulată de Obștea Peștișani în contradictoriu cu pârâțul Guvernului României și obligat pârâțul Guvernului României „să adopte o hotărâre de Guvern pentru aprobarea normelor metodologice de acordare, utilizare și control al compensațiilor reprezentând contravaloarea produselor **pe care proprietarii nu le recoltează datorită funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice care determină restricții în recoltarea de masă lemnoasă, respectiv a proiectului de Hotărâre de Guvern avizată de Guvern în Comisia Europeană care a stat la baza emiterii Deciziei nr. C (2012) 5166 final/19.07.2012**”.

În ceea ce privește capătul de cerere privitor la obligarea pârâțului la adoptarea actului normativ cu un anumit conținut: „Prezentele norme se aplică tuturor proprietarilor de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice pentru suprafețele de păduri încadrate în tipurile funcționale T1 și T2, stabilite conform normelor tehnice pentru amenajarea pădurilor, incluse în rețeaua ecologică europeană Natura 2000, care determină restricții în recoltarea masei lemnoase”, „Cererea de acordare a compensațiilor, însoțită de documentele prevăzute la alin. (2), se depune în termen de maximum 90 de zile, termen care se calculează de la intrarea în vigoare a hotărârii de modificare a normelor metodologice la structura teritorială de specialitate din subordinea autorității publice centrale care răspunde de silvicultură”, „Metodologie de calcul pentru plata contravalorii compensațiilor cuvenite în perioada 2010-2013 pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă”, „Cerere de acordare a contravalorii compensațiilor cuvenite pentru masa lemnoasă nerecoltată din cauza funcțiilor de protecție stabilite prin amenajamente silvice, aferente acoperirii costurilor reclamate de gestionarea durabilă a pădurilor situate în siturile de importanță comunitară Natura 2000 pentru proprietarii de păduri care suferă restricții în recoltarea de masă lemnoasă”, respectiv obligarea acestuia să completeze art. 4 din normele metodologice adoptate prin H.G. nr. 1.370/2022 prin inserarea unui nou alineat, instanța reține următoarele:

Hotărârile de Guvern sunt acte administrative cu caracter normativ care se emit pentru organizarea executării legilor, astfel că, în măsura în care obligația emiterii lor este prevăzută de o lege, în privința refuzului de a pune în executare această obligație devin incidente dispozițiile art. 126 alin. (6) din Constituție referitoare la posibilitatea

exercitării controlului judecătoresc asupra actelor administrative ale autorităților publice.

Instanța apreciază că, prin raportare la modalitatea de formulare a acestor două petite, reclamanta tinde a solicita instanței de judecată să se substituie legiuitorului, hotărârea de Guvern fiind act normativ. Prin admiterea acestor capete de cerere, s-ar depăși sfera atribuțiilor puterii judecătorești, fiind încălcat principiul separației puterilor în stat consacrat de art. 1 alin. (4) din Constituție.

Dreptul de apreciere asupra oportunității emiterii unui act normativ cu un anumit conținut este atributul exclusiv al autorității publice competente, câtă vreme se încadrează în limitele legii. Este evident că instanțele judecătorești nu se pot substitui autorității executive în exercitarea atribuțiilor

componentelor acesteia care privesc conținutul concret al actului administrativ a cărei emiterie este prevăzută de lege și care ar avea aplicabilitate generală.

Așadar, aceste capete de cerere vor fi respinse ca neîntemeiate.

În temeiul art. 453 din Codul de procedură civilă, instanța va admite în parte cererea de acordare a cheltuielilor de judecată, ca o consecință a admiterii acțiunii în parte, și va obliga pârâtul la plata către reclamantă a sumei de 8.005 lei, din care 50 lei taxă judiciară și 7.955 lei onorariu de avocat (filele 187-194), cheltuielile de judecată fiind acordate proporțional cu pretențiile admise.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Respinge excepția lipsei de interes, excepția inadmisibilității și excepția lipsei calității procesuale active, invocate prin întâmpinare, ca nefondate.

Admite în parte cererea de chemare în judecată, formulată de reclamanta Obștea Bercești-Vlădoi, cu sediul procesual ales în Cluj-Napoca, Str. Cetinei nr. 22, județul Cluj, la avocat Zăgorean Gabriel, în contradictoriu cu pârâtul Guvernul României, cu sediul în București, Palatul Victoria, Piața Victoriei nr. 1, sectorul 1.

Anulează în parte Hotărârea nr. 1.370 din 9 noiembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial nr. 1087 din 10 noiembrie 2022, respectiv, în parte art. 1 din anexă — normele metodologice, în parte titlul anexei nr. 1 la numele metodologice și în parte titlul anexei nr. 2 la normele metodologice, în sensul că: Înlătură sintagmele „beneficiarilor cărora le-a fost stabilit prin hotărâri judecătorești definitive dreptul de a beneficia de despăgubiri”, prevăzută la art. 1 din anexă — normele metodologice, respectiv „beneficiarii cărora le-a fost stabilit acest drept prin hotărâri judecătorești definitive” din titlul anexei nr. 1 la numele metodologice și din titlul anexei nr. 2 la normele metodologice.

Respinge în rest cererea de chemare în judecată, ca nefondată.

Admite în parte cererea reclamantei de obligare a pârâtului la plata cheltuielilor de judecată.

Obligă pârâtul la plata către reclamantă a sumei de 8.005 lei, din care 50 lei taxă judiciară și 7.955 lei onorariu de avocat.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Cererea de recurs se va depune la Curtea de Apel Craiova.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței azi, 18.12.2023.

PREȘEDINTE
SIMONA MUDAVA

Grefier,
Maria-Dorina Fiedler

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Relații cu publicul: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78/79/83.
Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

